

OPINIES

UITBREIDING EUTHANASIEWET GAAT NOG NIET VER GENOEG

Op lijden staat geen leeftijd

De zorgverleners die pleiten voor een time-out van de uitbreiding van de euthanasiewet naar minderjarigen hebben in een aantal gevallen een punt, maar niet als het over de wet zelf gaat, vindt **Jacinta De Roeck**. Die gaat eigenlijk nog niet ver genoeg: het psychische lijden wordt genegeerd.

Wie? Expert medisch-ethische thematieken Humanistisch-Vrijzinnige Vereniging. Gewezen senator

Wat? Het vetorecht van de ouders dat in de toekomstige wet staat ingeschreven kan een probleem vormen. Wat als zij hun kind euthanasie weigeren om levensbeschouwelijke redenen?

De uitbreiding van de euthanasiewet voor minderjarigen is nutteloos, vinden heel wat zorgverleners ([DS 29 januari](#)).

Ik ben het met hen eens dat pijnbestrijding goed uitgebouwd is in ons land. Nodeloos lijden is er meestal niet meer bij, ook niet voor kinderen. Ik ben het ook met hen eens dat therapeutische hardnekkigheid uit den boze moet zijn. En net als hen vind ik ook dat het onmogelijk is om op basis van objectieve parameters vast te stellen of iemand oordeelsbekwaam is. (Op de uitzonderingen na.)

Als de wil van het kind in conflict is met de wil van de ouders, dan primeert de wens van het kind

Maar de bewering van de zorgverleners dat terminaal zieke kinderen de vraag om dood te gaan stellen, die klopt niet. Kinderen die zwaar ziek zijn worden dagelijks geconfronteerd met doodgaan zien hun ziekenhuisvriendjes sterven. Onvermijdelijk zullen ze erover praten en ernaar vragen. zozeer omdat ze fysiek lijden, want die pijn kan doorgaans weggenomen worden, wel omdat psychisch moeilijk om kunnen met leven in het vooruitzicht van de dood. Zorgeloos kind-zijn is er meer bij. Ze werden veel te snel volwassen. Ze weten dat er zoiets bestaat als een euthanasiewet internet is hun toegang tot de wereld. Waarom mag een meerderjarige wel zeggen dat het ge geweest is en zij niet?

Verdere uitbreiding

Moet de wet er komen? Natuurlijk.

De uitbreiding gaat immers over jongeren die ondraaglijk lijden. En op lijden staat geen leeftijd eigenlijk gaat de uitbreiding nog niet ver genoeg. De wet gaat nu alleen over fysiek lijden, maar zelfs kan de situatie zo schrijnend zijn dat zelfs palliatieve sedatie niet meer kan. Artsen en ouders kunnen alleen toezien. Tenzij een arts toch de moed heeft het leven van het kind te beëindigen. Is dat met correct handelen? Ja! Maar er kan een aanklacht volgen en dan duurt het maanden voor de verlossende uitspraak bevestigt dat het inderdaad een correcte medische handeling was. Intussen riskeert de arts door de mangel van de media gehaald te zijn.

Daarom is er een verdere uitbreiding van de euthanasiewet nodig. Om het kind een stem en de arts wettelijk kader te geven. Alleen beperkt het huidige voorstel zich spijtig genoeg tot 'fysiek lijden dat gelenigd kan worden'. Het psychische lijden dat samenhangt met de terminale ziekte wordt genege. En net dat existentiële lijden kan zo doorslaggevend zijn en is niet weg te nemen met pijnstillers.

Vetorecht

En wat met het medebeslissingsrecht voor de ouders? Ervaring leert dat ouders doorgaans de vraag hun kind beëindigen en instemmen. Wil dit zeggen dat we de ouders bij wet beslissingsrecht moeten ge

In het huidige voorstel hebben de ouders vetorecht. Als de wet er zo komt, dan wordt het huidige probleem niet opgelost. Denk aan volgend voorbeeld. Een patiëntje van elf kan niet meer gehoord worden. Het kind wil niet meer, en het medische team vindt het kind oordeelsbekwaam. Maar de ouders weigeren de euthanasie om levensbeschouwelijke redenen. Zonder wet kan een arts nog handelen in de grijze zone die er is. Met de wet zoals ze nu voorligt, moet de arts machteloos toezien. Dat kan toch de bedoeling zijn van onze parlementairen? Natuurlijk moeten ouders betrokken worden. Maar als de wens van het kind in conflict is met de wil van de ouders, dan primeert de wens van het kind.

Kunnen we niet wat meer vertrouwen hebben in onze kinderoncologen en teams? Zij staan echt niet op de rand van hun popelen om het leven van een kind te beëindigen als het niet nodig is. De patiëntjes zijn intussen een deel van hun leven geworden. En bovendien zijn velen van hen niet alleen arts, maar ook moeder of vader. Misschien moeten de kamerleden eens een dagje ruilen: een werkbezoek aan een dienst kinderoncologie in plaats van campagne voeren. En op basis van die ervaring een wetsuitbreiding goedkeuren die rekening houdt met de praktijk, en niet met een politieke consensus.